

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

uandum; & hoc reddit illi hoc bonum, quod aufert illi occasiones libidinis & impedimenta, quæ lædunt Castitatem: quia aufert illi diuitias, ac delicias, quæ sunt fomenta sensuum voluptatum: quemadmodum ignis imminuitur & extinguitur, si ligna auferantur, quibus ille alitur & fouetur.

5.

d Gall. 5. 24

Huc accedit, quod Religio domet carnis insultus, ut magis sit subiecta dictamini rationis: vita enim Religiosa est vita crucis, & mortificationis continua; & Religiosi sunt in eorum numero, de quibus dixit Apostolus: *Qui sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitis & concupiscentia.* Quis autem magis censebitur esse Christi, quam qui se obstringunt voto continentie, eiusque perfectionem Evangelicam imitandi? Qui etiam magis mortificati: quam qui propriam libertatem reliquerunt, ut voluntatem diuinam amplecterentur? Semper caro est in cruce: quia semper aliquid facit in quo mortificatur. Crux est, paupertas, & abstinencia; crux, disciplina, & Cilicium; crux, vigilia & oratio; crux, obseruatio Regularum; & crux, si uere iuxta voluntatem alienam abnegata propria, ut illam expleat. Quomodo igitur caro non erit casta, tot crucibus affixa? si e inimicorum crucis hostis erit carnis illecebra, & indulgentia: ideoque perpetuum contra sensualitatem bellum gerunt. Ac propterea Sanctus Dyonysius ait: quanto Habitum Monacho tradebatur, postquam ille respondebatur, se renuntiare: te conjugatorum, diuiliæ; & cogitationibus, curis que diuisis hominum secularium: statim Episcopum signo eum crucis signasse: quæ mortificationem omnium Carnalium cupiditatum signat: in qua mortificatione debent se continuò exercere, ut sui status continentiam allequantur; & eadem cognati sunt, ad eam conseruandam, & ab hostibus suis propugnandam. Iam addit: quod abscinderent illis capillos capitis, in signum, quod ipsorum vita deberet: esse purissima, absque fictionibus, superfluitatibus, & ornamentis, & elegantijs mundanis: ut solum aspirarent ad perfectam Christi crucifixi imitationem.

e Phil. 3. 19.
Ecclef. Hie-
rar. c. 6

22

22

22

6.

Lib. de vir-
gin. c. 86.

Epist. 47. E

40

§. II.

NOVIMVS etiam: Religionem esse scholam omnium virtutum, que sine custodia & propugnatio Castitatis sororis suæ. Quæ (ut S. Chrysostomus ait) si sola esset, non posset se defendere: sed ad eò bene stipata beneque munita, est etiam tuta. Ac proinde in nullo loco tutior est, quam in schola, ubi docetur, & in praxi habetur modestia, temperantia, mansuetudo, & Patientia, exercitiaque orationis, & meditationis: quæ copiola ecclesia auxilium impetrant. Ac propterea solebat S. Hieronymus dicere Castitatem difficiliter conseruari inter splendidas epulas. Ama studium Diuinarum scripturarum & non amabis vitia carnis. Quid igitur de humilitate dicemus: quæ non est humi-

est humi-

est huius status propria, ac potens ad protegendam Castitatem? Verum est, quod proximo capite dicebamus: a *aquilam grandem* superbiam scilicet duabus alis volare. *Libanum*, & *auferre medullam Cedri*: quia auferit spiritum castorum Religiosorum, & ipsam castitatem amittant. Qui tamen, si ventur, facile huic aquilæ resistunt, eiusque alas abscedunt: si inanes excellentie appetitus mortificent, seseque duro rudi que penitentia & Humilitatis cocce obtexerint: ne cor penetrare, & spiritum ac deuotionem tollere valeat.

Quod si videre libet præclarum exemplar victoria, quam obtinere potes Castitatem defendens in Sacro monte Religionis: audi, quid sponsus celestis dicat animæ castæ: *b veni de Libano, sponsa mea, veni de Libano, veni: conueneris de capite Amanæ, de vertice Sannæ, & Hermõ, de cubilibus Leonum: de montibus pardorum*. quæ dixerit ei: tu sponsa, quæ habitas in Monte Libano, veni mecum deambulatum in hoc monte, & in alijs tribus ei coniunctis: ut in eis troneris fragrantibus floribus, quos colligemus absque timore alicuius leonibus, & pardis, sua cubilia & latibula in eis habentibus. Nec graui, & absque fundamento hanc sententiam applicare possumus. Statui Religioso, quem supra diximus significari per montem Libanum, ob candorem, & puritatem sanctitatis, quam tribus votis Paupertatis, Castitatis, & Obedientia proficitur; adiuuctis alijs varijs exercitijs, & virtutibus: quæ vna significantur per reliquos tres montes Amanæ, Sannæ, & Hermon: quæ tres voces significant fidem, mutationem aut nouitatem, & dedicatum aut consecratum Deo. Tam enim tria vota, quàm reliqua Religiosa exercitia inniuntur fidei; & tendunt ad mutationem & nouitatem vitæ, ut se Deo dedent ac consecrent, discedentes à strepitu huius mundi. Vocat igitur Dominus noster Religiosam animam, non semel, sed ter; ut ambulet, & spatietur per hos montes, exercens varios actus Paupertatis, Castitatis, & Obedientia; & multos alios ceterarum virtutum iuxta suas Regulas. Qui actus tanquam flores sunt fragrantibus, & sponso celesti suaues ac iucundi: ex quibus terra texit & coronas, quibus sponsam suam coronat, ob insignes & illustres victorias, quas eis exercendis promeretur: ita ut nec rugitis & terrores sue tentationes Dæmonum eam terreat: qui leonum & pardorum more hos montes frequentant, ut Religiosis in eis ambulantes sint molesti, eoque deuorent. Nam Diuinæ vocationis gratia & Christi Domini nostri Societas frequentibus suis inspirationibus, eos protegit, animat; & ad victoriam de suis hostibus obtinendam adiuuat.

Ni cingat parum exemplum aliorum Religiosorum, eandem Castitatem sectantium, nam alij alijs eam persuadent operibus potius, quàm verbis: ostendentes (ut ait Sanctus Basilius) possibile esse, imò facile ac iucundum

a Ezech. 17. 1

7.

b Cant. 4. 8.

In insinuas
Mort. Dal
Rio.

8.

Reg. 17. ex-
Fufis.

Lib. 8. con-
fiff. 6. 11.

Hom. 4.
c. Ge. 2. 24.

Serm. de Ca-
stit.

d. Ex. 16. 14.
Num. 11. 7.

Coll. 12. 6. 12
Lib. 6. c. 4.

In Apolog.
pro Status
Monach.
Lib. 3.

quod multarum personarum Congregatio, diuersarum ætatum, & comple-
xionum seruat. Et quid aliud dicunt tot virgines, & iuvenes in Religione
custodientes Castitatem: nisi quod alij similes sancto Augustino in quadam
visione, quam habuit, dixerunt: Nunquid non poteris tu, quod isti & istæ
possunt: aut isti & istæ possunt esse continentis proprijs viribus, & non po-
tius gratia Dei su? Projice igitur te in eum confidenter: eius enim amplexu
poteris continentiam seruare, quam tot alij seruant.

2.

DENIQUE quemadmodum Christus Dominus noster renunciatis
ipsius amore diuitijs promisit centuplum, propter quam promissionem in
iucundum illas deserere: ita eiusdem amore relinquentibus vxorem, & fi-
lio; & renunciatis nuptijs idem centuplum promisit: quibus tantis spi-
ritus delicias, totque subsidia ad perseverandum in continentia largitur.
hæc fiat centies iucundior, ac suauior ipso matrimonio. Nam (vt ait S. Ma-
charius) si vxoris amor aded est vehemens, vt vir libenter *crelinquat patrem
& matrem vt adhaereat vxori suæ*: cur non amor Dei ita erit vehemens, vt
ciat, eum libenter delerere vxorẽ; vt conuersari liceat cum ipso met Deo: ut
optimo Sanctus Ephrem in laudem huius virtutis exclamat, O Castitas: ma-
ter dilectionis, & Angelicæ vitæ ratio! O Castitas, quæ homines Angelis
miles reddis! O Castitas, quæ cor possidentis te lætificas, & animæ ad cele-
stia alas adiungis! O Castitas, quæ spiritale gaudium patris & matrem su-
fers! O Castitas, quæ passiones minuis, & animum à perturbationibus libe-
ras! O Castitas, quæ rosæ instar, in medio animæ & corporis flores; vniuersas
sanctæ domum odoris fragrantiam replet! O luperna Castitas, quid de te
dicam dulcedinẽ? Tu enim es *ros & pruina decidens super terram*, & præce-
dens pluuiam *Man*, cuius dulcedo tanta erat, vt nemo nolceret, nisi quibus
libabat. Tu enim concupiscentiarum ardorem, Diuinæ gratiæ, quæ te com-
mitatur, rore mitigas & restinguis: te autem sequitur *Man* dulcedinis cele-
stis cuius præstantia aded est excelsa ac diuina, vt solus eam nouerit, qui
ipso opere degustat. O anima, si præciosam hanc Castitatis Margaritam ha-
bere cupis, amplectere Religionem: vbi illa erit tuta. Ne tali ignominia
contemptu remadẽd præciosam afficias: vt eam colloces in loco, in quo
nũs erit tuta; & vehementius impugnabitur. Quis ait Calsianus) in huius
modi conflictibus versatur, qui non interdum vulnus aliquod accipiat. Si
igitur tales congressus in mundo sunt frequentiores, magisque horren-
tur non refugis ad Religionem, in qua maior est securitas, & vis maiore
fortitudo ad victoriam de eis obtinendam. Quod si dixeris: etiam Religi-
os aliquando impingere: respondebo cum Sancto Chryostomo: id magis
frequentius & grauius accidere secularibus: &, qui in Religione laborant
citius resurgere; & paucorum in ea lapsum occasionem esse maiore sepe

ritatis

mentis multorum: qui ex alieno damno cautiore s sunt magisq; humiles; & attentè in adhibendis multis medijs, quæ in Religione ipsa habent, vt non succumbant.

CAPVT X.

CLAVSURA RELIGIOSA AD CASTITATIS CVSTODIAM; & cautela in agendo cum feminis, & iunioribus.

CVM IN RELIGIONE NON CESSENT pugna, eò quòd Dæmon cibum hunc electum maximè esuriat: expedit Religiosos in promptu habere documenta, in Tractatù secundi capitibus 9. & 10. posita, & remedia adhibere, quæ in ipsa sunt Religione, & insinuauimus in ceteris capitibus proximi; & nominatim dare operam, vt Religiosi agentes cum feminis; aut Religiosæ cum viris, has tres condiciones obseruent.

PRIMA EST, vt id faciant cum facultate & approbatione Prælatorum; nullo verò modo contra eam; inobediens enim nunquam cantabit victoriam. *Secunda* est, vt hæc licentia & facultas petatur ex necessitate, & causa aliqua legitima, non autem propter oblectationem, aut sensuale solatium. Si enim hoc queratur, etiamsi Prælatus facultatem det, annuatque petenti: non erit illa securitas, quam adfert vera obedientia: cum in hoc potius suam faciat voluntatem, quam Prælati. Et hinc oritur *tertia* conditio, & quidem magni momenti: vt Religiosus, quod in ipso est, auersionem potius & repugnantiam habeat ad huiusmodi colloquia; ideoque, quicquid potest faciat vtea excuset; eoque solo nomine acceptet, quòd intelligat, Deo id placere; & Prælatus id approbet: quia necessitas, aut Charitas, aut officium id exigat. Nam tunc locum habet, quod Sanctus Gregorius dixit; perfectam obedientiam in rebus delectabilibus non debere aliquid habere de suo, sed omnia debere esse Dei, ex se autem potius resistantiam & auersionem habendam tunc securitate in futuram assistente diuina protectione ad Castitatem in occurrentibus periculis tuendam. Quemadmodum euenit cuidam iuueni Monacho, qui cum à suo Abbate mitteretur in Ciuitatem, timès valde imbecillitati suæ petebat humiliter, ne mitteretur, neque tali periculo exponeretur: sed quoniam necessitas vrgebat, iussit Abbas ire confidentem Domino, qui non esset ipsum deserturus. Et ita euenit: nam cum sita hospitis, ad quem diuerterat, ipsum aggredederetur, & ad peccatum inuiteret: Monachus, eleuatis in cælum oculis, dixit: Deus Patris mei adiua me.

Lib. 25.
Mor. 13.